

сѣма на нива-та си. И когато спаха человѣцы-ти, додѣ напрѣдъ тѣлъ-тѣ мѣ и посѣла плаѣвѣлы мѣж-дѣ пшеница-та, и си отиде. И кога-то поникна трѣва-та, и направи плодъ; тогава сѧ появиха и плаѣвѣли-ти. Я слѣги-ти на господара додоха, и мѣ казаха: господине! не посѣла ли добро сѣма на нива-та? но отъ гдѣ сѧ сѧ зели плаѣвѣли? Я той имѣ рече: браждѣвникъ человѣкъ є направилъ това. Я слѣги-ти мѣ рекоха: искашь ли проче да идемъ да ги оплаѣвимъ? Я той рече: не, да не бы, като скѣбите плаѣвѣлы-ты да изскѣбите заедно сѧ тѣхъ и пшеница-та. Оставете да растятъ и дѣлѣ-тѣ заедно до жжѣва; и въ врѣмѧ-то на жжѣва-та, цѣ рекж на жжѣвари-ты: скѣберете първо плаѣвѣлы-ты, и скѣржете ги въ снопове за изгараніе: а пшеница-та скѣберете въ житница-та ми.

Въ срѣда на з: недѣла,

отъ Матфѣя, начало 53.

три мѣры брашно, додѣ вкина сичкото. Тыла сички-ты изгокори Іисусъ сѧ притчи на народа; а везѣ притчи нищо не имѣ говораше: За да сѧ испѣлни рѣчено-то отъ пророка, който дѣмъ: цѣ отворж вѣкъ притчи уста-та си: цѣ изрѣкъ скрыто-то отъ създаніе міра. Тогава Іисусъ оставилъ народа и додѣ вѣкъ дома.

Въ четвѣртъка на з: недѣла,
отъ Матфѣя начало 54.

Въ онова врѣмѧ, като додѣ Іисусъ вѣкъ дома, и пристѣпиха при него ученици-ты мѣ, казаваха: истѣлѣвай ни притча-та за плаѣвѣлы-ты на нива-та. Я той отговори, и рече имѣ: сѣателъ-тѣ на добро-то сѣма є сынъ человѣческій; Нива-та є свѣтъ-тѣ; а добро-то сѣма, тїи сѧ сынове-ти на царство-то; а плаѣвѣли-ти сѧ сынове-ти на лѣкакыя. Браждѣвникъ-тѣ, който ги посѣла, діаколъ-тѣ є: жжѣва-та є, скончаніе-то на вѣка; а жжѣвари-ти сѧ ангели-ти. И тѣй, както скѣратъ плаѣвѣлы-ты, и ги изгарятъ сѧ огнь; така цѣ важде вѣкъ скончаніе-то на толъ вѣка. Цѣ проводи сынъ человѣческій Інгелы-ты си, и цѣ скѣратъ отъ царство-то негово сички-ты скѣланіи, и онылъ, кон-то правѣтъ беззаконіе; И цѣ ги хвѣрлатъ вѣ пещъ-та огненна: Тамъ цѣ важде плачъ и скѣрданіе сѧ зѣбы. Тогава праведни-ти цѣ просвѣтятъ като слѣнци-то вѣцарство-то на Отца си. Който има уши да слѣша, нека слѣша.

Рече Господъ таа притча: Подобно є царство небесно на синапово зърно, което зѣ человѣкъ, и посѣла го на нива-та си: Което є наистина най малко отъ сички-ты сѣмена; но когато порасте, быва най голѣмо отъ сички-ты злакове: и става дѣрво така, што дохаждатъ птицы-ты небесны, и привитаватъ вѣкѣвѣ-ты мѣ. И друга притча имѣ рече: Подобно є царство-то небесно на квасъ, който като го зѣ жена, скры го вѣ